

Luxstěninny

A glowing lightbulb is the central focus of the image. The bulb is illuminated from within, creating a bright, warm glow that contrasts sharply with the dark background. The word 'Luxstěninny' is written across the upper portion of the bulb in a white, sans-serif font. The letters are slightly blurred, giving a sense of motion or a soft focus. The bulb's filament is visible, and the base of the bulb is also illuminated, showing the screw threads.

Občasník Podještědského gymnázia #53
cena: 10 Kč

Časopis vzniká za podpory statutárního města Liberec

Úvodem...

Když jsem přijal nabídku místa šéfredaktora Luštěnin, neměl jsem tušení o tom, co mě bude čekat. Obával jsem se absolutního selhání, nebo alespoň pořádného průšvihů. Ale i přesto, že to občas slušně komplikovalo, můžu říct že mě šéfredaktorování baví. Proto doufám, že se vám první číslo pod mojí "taktovkou" bude líbit. A pokud právě sedíte v Malém divadle a čekáte na premiéru stopáckého představení, pak vám přeji příjemnou podívanou.

Franta

V tomto čísle:

Poslední hodina s profesorem Machačným.....	3
První hodina s profesorkou Kampodonikovou.....	4
Hodina s profesorkou Pikousovou-Doležalovou.....	4
Den otevřených dveří	5
Deníček oktávána.....	5
Maturitní ples 2012.....	6
Nanečisto 2012.....	8
Stopa - Holmesiáda.....	9
Lyžařský kurz 2012	10
Spaní ve škole.....	13
Red meat.....	14

Luštěniny

Občasník Podještědského gymnázia, č. 53

Cena 10Kč

Číslo vychází: 30.března 2012

Šéfredaktor: František Kulič

Redakce: Adam Steinbauer, Jana Kittnerová, Arian Ebrahimi, Kristýna Glasová, Karolína Vítková, Tereza Csibová

Jazyková korektura: Radka Pašková

Sazba a grafika: Matyáš Zrnovský

Časopis Luštěniny vychází za podpory statutárního města Liberec

Poslední hodina s profesorem Machačným

Ještě předtím, než jsem začal chodit na Podještědské gymnázium, mi moji sourozenci dopodrobna vyprávěli snad o každém profesorovi. Pamatuji se, že když přišla řeč na pana profesora Machačného, slýchal jsem věci jako „renesanční člověk“. Tehdy jsem ještě nechápal, co to znamená, ale po pěti letech výuky s panem profesorem jsem pochopil dokonale. Když mě pan profesor poprvé vyvolal k tabuli (abyste věděli, matematika nepatří mezi mé oblíbené předměty, popravdě to je můj úhlavní nepřítel už od školky), trvalo mi dobré tři minuty, než jsem dešifroval zadání na tabuli. Celá třída za mnou hučela a moje mozkové závity brázdil arktický vítr nevědomí. Pan profesor mě nejdřív celé věky pozoroval, jak civím na zadání a poté mi poradil že 94 se rovná 6561 a propoceneného jako myš mě poslal zpět do lavice. Od té doby uběhlo už mnoho vody a dost věcí se změnilo (ale matika mě pořád straší ve spánku). S panem profesorem jsme za tu dobu zažili tolik příhod, hlášek a vtípků, že se mi tomu ani nechce věřit. Pan profesor se ale naštěstí nikdy nedal strhnout našimi poznámkami a hloupými komentáři a pokaždé nás zkrotil. Pravda, mnoho hodin jsme z většiny strávili debatou o životě před revolucí, o stavu mezinárodní politiky a nebo o naprosté zbytečnosti logaritmického pravítka mezi pomůckami studenta našich let.

Když jsem se dozvěděl, že pan profesor na začátku února odchází, byl jsem zmaten. Je pravda, že předměty, které pan profesor učil, mi dělaly na vysvědčení pěknou paseku, ale pana profesora jsem už od primy měl rád (i přesto, že se často zjevoval v mých matematických nočních můrách). Proto jsem se snažil dělat panu profesorovi dělat od nového roku radost a pilně jsem se učil. Má snaha však skončila doslova v plamenech pekelných když jsem obřadně zpopelňoval nepříliš vydařený test. Když se informace o odchodu pana profesora roznesla po naší třídě, reakce byly rozporuplné. Někteří

nařikali, někteří se oddávali oslavnému tanci a někteří se rozhodli umístit fotku pana profesora se svatozáří přímo nad nástěnkou u nás ve třídě (ta se vzápětí proměnila v dosud neobjevenou perokresbu od samotného Andyho Warhola!!). Několik posledních hodin jsme se pana profesora snažili přesvědčit, ať si místo normální hodiny popovídáme, když už za pár dnů budeme mít paní profesorku Pikousovou. Pan profesor ale toho názoru nebyl a učili jsme se jako obyčejně.

Poslední hodina s panem profesorem byla matematika v úterý. Pan profesor přišel jako obvykle se zvoněním. Naštěstí celá hodina probíhala v klidném duchu a pan profesor nás ani moc netrápil. Od půlky hodiny jsme si spíše povídali. Pan profesor nám sdělil, že odchází dělat školního inspektora, načež byl zavalen lavinou dotazů jako „Přijdete se na nás někdy podívat?“ nebo „Budete mít firemní auto?“ Už si moc dobře nevzpomínám, jak na ně pan profesor odpověděl. Ale dodneška si pamatuji že když pan profesor po zvonění odcházel, popřál nám vše nejlepší do života a ať se nám daří nejen ve škole ale všude kde budeme chtít. Když jsem se svým kolegou Arianem pana profesora o měsíc později potkal na chodbě, vypadal vesele, vlastně to vypadalo jakoby tu stále učil. Práci si jen vychvaloval a my jsme mu vyprávěli o dění u nás ve třídě. Pan profesor poznamenal cosi o našich nových spolužačkách a my jsme mu s potutelnými úsměvy přitakali. Doufám, že ať pan profesor Machačný půjde pracovat kamkoliv, bude se mu dařit výborně. Koneckonců jak jeden student kdysi pronesl: „Ten by měl učit na univerzitě!“

František Kulič

První hodina s profesorkou Kampondonikovou

Tento školní rok si budu pamatovat jako rok změn. Jedna z největších a pravděpodobně nejcitelnějších změn byl odchod profesora Machačného. Logicky vznikla otázka: „Kdo ho nahradí?“. O matiku se nikdo nestaral; vždyť máme další 2 matikáře. Problém byla chemie. A tak se stalo, že k nám na školu přišel v tomto roce v pořadí (pokud mě paměť neklame) již třetí profesor. Přesněji řečeno profesorka Kampondoniková.

Málokdy se stává, že se na chemii těším. Tohle byla ale výjimka. Vejdeme do třídy,

Hodina s profesorkou Pikousovou-Doležalovou

Dříve než vám začnu popisovat průběh hodiny s profesorkou Pikousovou, musím vám trochu nastínit, co jí předchází. Uprostřed přestávky se většinou někdo otráveně zeptá „Co máme?“, v tu chvíli všem dojde, že matematiku a asi tak pět až šest lidí se zvedne a odchází někam vyprosit kalkulačku. Když ji se zvoněním dostávají, svižným krokem spěchají do třídy, kam vchází profesorka a cestou poznamená něco na způsob „dívky si oddělí lavice“ nebo „Pavel se přesune dopředu“. Zajímavá věc, Pavel se z jakéhosi důvodu nemůže věnovat matematice ze svého místa vzadu a nikdo zepředu se s ním nechce prohodit, musí se tedy na každou hodinu stěhovat. A po pozdravu začíná hodina. „Martine, vy nemáte ani sešit ani kalkulačku?“ (Všichni vzpomínáme na legendární výmluvy typu: „Bratr utratil všechny peníze za oblečení a na kružítko už nezbylo...“) Pak pro odlehčení počítáme „botičkový příklad“ (vaše číslo bot s jakýmsi násobením, dělením atd., až nakonec vyjde

Perlička:

Pa.: „Gargantua a Pantagruel je příběh o rodině Obrů“

K.M.: Bobrů nebo obrů?

usadíme se a začne hodina. Následuje klasické představení s vysvětlováním a vyrábění cedulek se jmény. Na to nás paní profesorka upozorní, že neví, kdy končí hodina. Bylo vidět, že většina třídy přemáhá sama sebe. Taková příležitost! Nakonec ale dobro zvítězilo a řekli jsme správný čas. Dále již hodina probíhá jako každá jiná hodina chemie – začne se nová látka: „Výpočty se spalnými a slučovacími teply“. Zbytek hodiny už jen počítáme; spíš jsme se tedy soustředili na vyčíslování rovnic, což většina třídy ovládá poměrně dobře. Pro nás pro všechny tedy první hodina dopadla na výbornou. Alespoň jsme si to hned na prvním setkání nezkažili.

Arian Ebrahimi

znovu číslo bot a váš věk). Příklad, který bych za normálních okolností považovala za kouzlo, nebo alespoň náhodu, ale protože je profesorka Pikousová matematik, logicky nám princip vysvětlila. Potom jsme se konečně dostali ke goniometrickým funkcím, a protože Martin nemá sešit, půjde k tabuli. V tu chvíli se třída zaplní zvukem škrábající křídly, šepotem a nechápavým zíváním. Musím říct, že mě velice překvapilo, na kolik situací se dá využít sinus, cosinus a tangens, jejichž neznalost profesorku mírně řečeno vytáčí- aneb „Kdo to příště nebude umět, dostane okamžitě nulu!“ Po asi třech příkladech o letadýlkách, žebřících a lanovkách přijde na řadu kreslení telegrafních sloupů, což je nesplnitelný úkol pro všechny, kteří se o to pokoušejí u tabule. Když už profesorka Pikousová začíná ztrácet naději, přichází situaci zachránit Verča. Pak už jen tradiční připomínka k úpravě Pavlova sešitu a ukázka jakéhosi příkladu se sázením stromečků. Pak profesorka odchází, snad s vědomím, že se jí dnes opět na chvíli podařilo zachránit naši gramotnost.

Kristýna Glasová

Den otevřených dveří

Když se paní profesorka Šabaková zmínila o tom, že by nějací dobrovolníci mohli pomoci s organizací Dne otevřených dveří, prvním dobrovolníkem byla nečekaně Kája Matějovská. Když se mě Kája později ptala, že paní profesorka potřebuje ještě dva dobrovolníky a jestli bych nešla taky, řekla jsem si, proč by ne. Měla jsem věrohodnou výmluvu (ha! ona to vlastně ani nebyla výmluva...) doma, proč nemusím strávit odpoledne s učebnicemi. A navíc, což mi došlo až teď, měla jsem poprvé za tu dobu slušný námět na článek. Takže ve středu po poslední vyučovací hodině jsme se s Kájou a Aničkou (jo! Kája se podařilo ukecat dalšího člověka..) odebraly do třetího patra, kde jsme zasedly ke stolkům a každá jsme dostaly papír.

A tak se dostávám k tomu, co se skrývalo pod názvem dobrovolnická výpomoc. Vlastně to nebylo nic jiného, než zapisovat jména a jiné údaje o účastnících Bystrého pátáka. Na první pohled úkol banální, ovšem na pohled druhý... zjistila jsem, že mé písmo je

všechno možné, jenom ne čitelné. A tady nepomůže ani argument typu „Hlavně že to umím přečíst já sama!“ .

Občas se také vyskytl malý problém s páťáky, někteří své jméno pouze nesrozumitelně zamumlali, někteří zase nebyli schopni říct vůbec nic (a jiným zase pusa jela ostošest!), ovšem náš tým superdobrovolníků z nich vyloudil i to, co říct nechtěli. Hodně důležité také bylo chovat se mile, spořádaně a laskavě. Prostě, jak říká školní řád, jsme správně prezentovali naše gymnázium. Kterí rodiče by posílali své dítě do školy, kde se to hemží nevychovanými fakany? Žádní, a tak bylo třeba chovat se jako slušné holky (jistěže se tak chováme i normálně). Rodiče si pak řeknou „Jé, to jsou ale milé holčičky, tahle škola má nějakou úroveň. Sem dám své dítě!“ .

Nakonec jsme popsali tři listy papíru, možná i víc, paní profesorka Lukešová bravurně rozluštila mé písmo a ještě než Bystrý páták skončil, jsme odešly domů. A to učení mě doma stejně neminulo...

Karolína Vítková

Deníček oktávána

Dnes oktávě končí poslední trimestr, který si „odsedí“ celý v lavicích školy. Ten příští nás čeká jen do konce dubna a pak následují osm let očekávané maturity. Ale dřív než nastanou, je třeba napsat ještě mnoho opakovacích testů, nastudovat mnoho maturitních témat a vyřešit mnoho věcí spojených právě s maturitou a životem po ní.

Začátek nového roku byl pro oktávu ve znamení příprav na ples. Bylo potřeba přichystat výzdobu, vymyslet program a hlavně nacvičit naše vlastní vystoupení. Na tuto zásluhou činnost padlo několik hodin tělocviku a fyziky, proběhlo u toho mnoho hádek a křiku, ale nakonec vše dobře dopadlo a vystoupení proběhlo bez větších zádrhelů. Ostatně celý ples byl poměrně pohodovou akcí, nebo alespoň já o žádných problémech nevím a na ples budu vzpomínat ráda.

Školní dny jsou stále stejné jako všechny ty roky předtím, jen některé hodiny jsou uvolněnější pro nematurující a více náročné pro maturanty, jiné hodiny, hlavně čeština jsou plné opakování a testů. Nedávno jsme také měli možnost si zopakovat, co máme ve své maturitní práci a vyzkoušet si prezentaci práce na Fandovi. Účast soutěžících i diváků byla celkem hojná a pestrost témat veliká. S Fandou byly trochu

potíže, protože jsme se o něm dozvěděli poměrně pozdě (nebo tedy já jsem se to dozvěděla pozdě, ale možná že jsem jen něco dříve přeslechla) a nebyl dlouhý čas na přípravu.

S koncem března přichází i datum, do kterého se odevzdávají přihlášky na vysoké školy, což pro některé studenty znamená, že potřebují výpis známek z vyššího gymnázia. Na tomto výpisu se studenti dozvědí, jak by jejich vysvědčení vypadalo na škole s normálním systémem známkování (protože jsme obvykle líní si to převádět, ostatně proč taky) a zjistí, zda by měli třeba vyznamenání a jestli třeba nedostali někdy zhoršenou známku z chování.

Jak tak procházím oktávou, postupně plním důležité úkoly oktávána, jako je ples, přihláška na vejšku... Teď před námi stojí snad už jen tablo, poslední zvonění a pak už nás od maturity bude dělit jen svaťák. Nějak rychle to uteklo!

Jana Kittnerová

Maturitní ples 2012

Dne 17. února 2012 jsem měl tu čest oslavit s oktávány poslední minuty klidu před bouří. Ples v modrém, jen náhodou názvem navazující na školní bikolóru, se konal v sále Lidových sadech, jehož prostory se skvěle hodily pro kvantum spřízněných duší (nebo chcete-li příbuzných a přátel) nejen studentů oktávy. O 19. hodině večerní se dveře sálu otevřely a účastníci mohli začít proudit dovnitř. Jejich snaha podívat se na ples by se dala označit jako důstojná okruhu přátel naší školy i přes obvyklou masu těl okolo šaten, chaos u vstupního prostoru a živý ruch a hluk. Každopádně čas se nezastavil, naopak letěl dál. Následovalo vymezení prostoru uprostřed sálu, aby mohlo šerpování začít. Na pódiu se na místě moderátorů objevují paní profesorka Šabaková a pan profesor Macháčný, kteří se ujmou slova a za potlesku obecnstva budou předčítat charakteristiku každého ze studentů. Brože se blyští, lakýrky září, obleky nechávají své nositele vyrůst do oblak a dámy svými róbami nejednoho lákají do pekel. První vstupuje skrze portál vsříc slavnostně oblečenému vedení Viktorie Brožová, následována Annou Cejpovou, Zuzanou

Dvořákovou a Davidem Futschikem. Dalšími, kdo si přicházejí potřást rukou s lidmi, kteří je vedli posledních 8 let skrze taje vzdělání, jsou Zbyněk Hanzal, Karolina Hrádková, Šimon Jelínek a Jana Kittnerová. Slavnostnímu okamžiku se pokusí uškodit neznámý atentátník, který strefil řadu modrých světél nad ošerpovanými studenty a doufaje v požár nechal na zem dopadnout elektrické svíčky.

S úsměvem na rtech a penězi letícími nad hlavou vcházejí i Kamila Klečková, Tereza Knopová, Jakub Kottbauer, Tomáš Marek a Jakub Martínek. Ředitelství gratuluje, předává květiny, znovu gratuluje a předává desky na vysvědčení. Pro šerpu od svého pana profesora si

přichází Jiří Mikulecký, Anna Netrhová, David Pecháček, Kateřina Rygálová, Anna Řepková, Iva Sušická a Věra Sýkorová. Z počtu 26 studentů v této třídě zbývá už jen posledních šest stále čekajících, kdy na ně přijde řada. Ten okamžik pro ně nastal nyní. S potleskem a výskotem celou ceremonii doprovázejícími vstupují do portálu (po vzoru předcházejících) propichující balónky Daniel Vacek, Marek Večeř, Žofie Vlachová, Filip Vlk, Klára Vohlídková a řadu uzavírá Roman Vögeli. Přípitek vínem s profesory se bohužel musel obejít bez modré barvy, o to lépe snad chutnal. Fotografové, kteří doteď nemuseli vyměňovat paměťové karty, rychle nabíjí své kanóny bateriemi a duševně se připravují na poslední příležitost ke zběsilému cvakání a blikání: fotografie celé oktávy. Během všeobecného zmatku a rozprášení však z ničeho nic spadne do chumlu lidí i druhá řada světél. I druhý atentát se obešel bez úrazu.

Zametení peněz z podlahy měli na starost pánové, pod jejichž přísným dohledem dámy zametly všechny kovové mince do kbelíků pány třímaných. Kdekdo by mohl tvrdit, že tak oktáva činila z čistého hamounství, ale trpěliví se dočkali nejen předtančení nadějných tanečnicků. Především to vše byla jen příprava pro hřeb večera: taneční kreace na píseň Helenky Vondráčkové Pátá.

Do půlnoci bylo lidmi v Lidových sadech společensky vířeno, byli pobízeni ke konverzacím nad sklenkou a ku podivu službu majícím septimánkám nemusel být nikdo uklizen kvůli společenskému unavení. Tak se všichni v klidu dočkali půlnočního překvapení. Okolo půl dvanácté se začaly rozléhat zvěsti o promítání filmu, dalšímu tanci v podání oktávy a chvílemi i obavy z „posledního atentátu.“

K našemu příjemnému překvapení se ani jeden ze scénářů neuskutečnil a místo před pódiem zaujala bubenická skupina. Jejich dvacet minut bylo příjemným oživením a rozpručením krve po dvou hodinách plouživých písní z reprodukce najaté skupiny, provázející večerem od 22. hodiny. Od půlnoci začala zábava skomírat. Rodiče se odebírali do svých domovů, studenti dostávajíce svého jména zůstali až do druhé hodiny ranní a pokračovali neznámo kam, profesorstvo se rozcházelo též.

Maturitní ples oktávy 2012 byl akcí vydařenou. Konstatuji tak na základě svého pohledu, který díky odkazu mého otce zachytil vše, co se na plesu dělo i nedělo. Jakékoliv stížnosti na nedostatky tohoto kusu můžete s klidným srdcem směřovat na tiskové oddělení naší organizace. Modleme se, by byly vyslyšeny všechny vaše prosby. Amen.

Autor si přeje zůstat v anonymitě

Perlička:

Ma.: ...vezměte si dva protiklady. Třeba novináře a teroristu. I když to je vlastně to samé.

Nanečisto 2012

Tak to konečně vypuklo. Po dvou benefičních inscenováních a dvou měsících příprav a nedočkavosti začal v Liberci již sedmý ročník divadelního festivalu Nanečisto. Ten se konal 14. – 18.3. 2012, tentokrát pod záštitou pana Tomáše Töpfera. V rámci festivalu se uskutečnily dvě divadelní přehlídky a to nepostupová Nanečisto a krajské kolo postupové přehlídky Wolkrův Prostějov. V odborné porotě usedli pro Wolkrův Prostějov Jana Davidová Kracíková, Markéta Holá a Hana Kofránková. Lektorský sbor Nanečista tvořili Magdaléna Relichová, Jana Žáčková, Vít Větrovec a Alexandr Průša. Hlavním organizátorem festivalu se stal již tradičně Pavel Skála a výrazně k organizaci přispěl bývalý člen Stopy Petr Besta. Na úvod je potřeba říci, že jsem na tomto ročníku neshlédl příliš mnoho divadelních představení.

Pro mě začal festival předpremiérou nové inscenace Stopy, nazvané Holmesiáda, která sklídila poměrně velký úspěch, a pokračoval druhého dne premiérou inscenace Poetického souboru divadla Vydýcháno „Případ Charms“, které jsme hráli v rámci krajského kola Wolkerova Prostějova. Představení předcházely technické potíže, týkající se zvuku, kvůli kterým jsme byli nuceni o hodinu posunout začátek. Jakmile jsme však stanuli na podiu, šlo vše tak jak mělo a představení se vydařilo. Poté jsme se přesunuli do klubu Vlak, abychom shlédli představení libereckého souboru BezNázvu.doc, které vyvolalo značnou kontroverzi, především u porotců.

Perlička:

[TEST Z LITERATURY]

Otázka: vysvětlíte pojem epika

F.K.: Snaha autora dosáhnout co největší epičnosti příběhu (nejčastěji pomocí náhodného výbuchu termonukleární hlavice)

Následující den jsme se souborem Koberec zážitků odehráli premiéru naší inscenace Ionescovy Plešaté zpěvačky, která se vydařila podle plánu a sklídila u publika nečekaný ohlas.

Poté jsme měli možnost shlédnout představení brněnského souboru AMADIS Plný kapsy šutrů, které pobavilo, avšak nevyvolalo ve mně žádné větší nadšení. Následovala podnětná diskuze s porotci a příjemně dlouhý spánek.

Poslední den přehlídky jsem shlédl představení Dámská šatna souboru Femmes Fatales o.s, které mě nenadchlo a poté představení Blackbird od DIVADLA (bez záruky). To vyvolalo šok a odpor, jelikož se zabývalo tématem pedofilie a jak se říká, nebralo si v ničem servítky. Po tomto šoku následovala velice vášnivá diskuze a poté již ukončení festivalu, které bylo tento rok tak trochu speciální, hlavní organizátor Nanečista Pavel Skála totiž oznámil, že tento ročník byl poslední v jeho režii. Následovala chvíle zaraženého ticha, do kterého přinesli ostatní organizátoři dort se sedmi svíčkami a jako poděkování sklídil Pavel Skála zasloužený, bouřlivý potlesk ve stoje. Celou přehlídku uzavřelo představení Kočébr, režisérky Pavliny Labudové. Jedná se o velmi zdařilou inscenaci, ve kterém účinkuje jediná herečka, která odehraje během hodiny asi pět rolí.

Ještě dlouho do noci doznávaly zážitky z letošního Nanečista, kdy jsme diskutovali s porotci a organizátory a zaslouženě odpočívali.

Nezbývá než doufat, že se příští ročník Nanečista vydaří stejně jako ročníky předchozí a že si festival zachová pohodovou atmosféru, která se pro něj stala typickou.

Adam Steinbauer

Stopa - Holmesiáda

Nový školní rok znamená pro divadelní soubor Stopa přípravu nového představení, letošní září a říjen se však tentokrát nesly v duchu černého humoru. Představení, které jsme zinscenovali vloni, se totiž stalo překvapivě úspěšným, a tak na začátku školního roku proběhla tři regulérní představení (dvě v Litomyšli a jedno v Praze) a poté liberecká derniéra. Camický furgon se stal pro Stopu inscenací poměrně důležitou, jelikož nás přiblížil kvalitativně mnohem blíže profesionálnímu divadlu, než v uplynulých třech letech. Když jsme tedy jednoho teplého večera na konci října stáli před zaplněným sálem a vychutnávali úspěch, málokterí se vyhnuli dojetí.

A nyní k letošní inscenaci. Překvapilo nás, že režisér Lukáš Horáček přišel s námětem již v září. Původním záměrem bylo ztvárnit Fausta „švankmajerovským“ propojením jeho loutkové a hrané verze. Dlouho jsme si hráli s tématem, zkoušeli různá pohybová cvičení a ve snaze přijít s něčím novým a zajímavým vymýšleli variace na dobře známý příběh. Datum předpremiéry se však kvapem blížilo a scénář stále neexistoval. A tak se stalo, že nám jednoho dne pan profesor oznámil, že nebudeme hrát Fausta, ale něco úplně jiného. Naším definitivním tématem pro novou hru se stal Sherlock Holmes.

Samozřejmě jsme dobře známého detektiva neplánovali brát vážně, spíše jsme chtěli jeho příběhy pojmout jako parodii na detektivky. Na prvních zkouškách mi vznikající představení často asociovalo Lipského „Adéla ještě nevečeřela“. Zpočátku jsme pracovali s pár krátkými scénami, které zatím nebyly zařazeny do celkového kontextu a pan profesor neustále přemýšlel nad tím, na který „holmesovský“ příběh tyto scénky napasuje. Nakonec jej pravděpodobně navštívila múza, jelikož na zkoušku přinesl zbrusu nový příběh Sherlocka

Perlička:

Ja.: Co mi za ty učebnice můžete nabídnout?

F.K.: Svou duši...

Holmese poskytující ohromný prostor pro parodování žánru. Začala obvyklá bitva o role, po které se hlavní postavy rozdělily mezi Kateřinu Tábořskou, Sebastiana Tallera, Jiřího Čechlovského, Františka Kuliče, Ariana Ebrahimi a mě. Mohli jsme tedy začít zkoušet.

Divadelní soubor
STOPA
Podještědské gymnázium Liberec

Plni entuziasmu jsme se vrhli na spleť příběhů odehrávající se v potměných londýnských ulicích a rázem do sebe nádherně zapadalo. Sexta, ve které zkoušíme se přímo před našimi zraky proměnit v Anglii devatenáctého století. Holmes poučil Watsona, neuspěl u osudové dámy, jal se tedy raději čelit svému úhlavnímu nepříteli.

Ve středu 14.3. proběhla generální zkouška Holmesiády, ze které jsme odcházeli povětšinou mírně zádumčiví a nervozní. Toho dne jsme totiž měli odehrát předpremiéru ve V-klubu. Jedná se o poměrně malý, příjemný prostor, ve kterém má herec velmi blízký kontakt s publikem, což naší inscenaci velmi pomáhá. Nálada před představením by se dala popsat jako směska nadšení a nervozity, jakmile jsme však stanuli na podiu tréma opadla a my se okamžitě sžili s výborně vystavěnými situacemi. Publikum reagovalo vděčně na každý vtip a na konci odměnilo Holmesiádu bouřlivým potleskem.

Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, pravděpodobně sedíte v Malém divadle a čekáte až začne představení. Přejí Vám tedy příjemnou zábavu.

Adam Steinbauer

Lyžařský kurz 2012

Letošní třetí lednový týden byl pro mě velmi zajímavý a určitě neopakovatelný (a věřím, že nejsem s tímto pocitem sama). V sobotu 14. ledna se totiž skoro celá sekunda přemístila na krkonošskou Moravskou boudu, která se stala něčím jako jejím domovem až do příští soboty. A protože byl můj lyžařský kurz opravdu plný událostí a zážitků, v následujících řádcích se pokusím aspoň ty „nejzlomovější“ (ve všech ohledech) shrnout.

Sobota 14.1. byla posledním dnem, kdy jsme se mohli aspoň trochu prospat. Dopoledne okolo jedenácté hodiny jsme naložili svoje zavazadla do kufru autobusu, potom jsme se naložili my a profesori, naposledy jsme zamávali těm, kteří nás přišli doprovodit (a v některých případech se po celý následující týden nervovali s naším osudem) a za poslechu instrukcí profesorů jsme nechali náš autobus se rozjet (základní pravidlo lyžařského kurzu: „Spokojený profesor=spokojený student“, děsně náročné na dodržení, vážně). Po šíleně dlouhé, asi dvouhodinové cestě nás čekala cesta ještě náročnější, a to od místa vystoupení až k Moravské boudě. Nedokážu si tipnout, kolik kilometrů cesta měřila, ale vím jistě, že bylo hodně stupňů pod nulou a snad ještě víc centimetrů sněhu (to dosvědčovaly turistické ukazatele, až po šipky zahrabané ve zmrzlém sněhu).

Když jsme konečně dorazili k boudě (to „uť“, které jsem si tehdy řekla, si živě pamatuju

do dneška), nastala další velmi napínavá věc, a to hledání zavazadel a ukládání lyží nebo snowboardů do lyžárny. A taky rozdělování pokojů a poučení o bezpečnosti a o tom, jakým způsobem dodržet výše zmíněné základní pravidlo. Všichni byli ale tak unavení, že tyto instrukce nemohli vnímat a pojmout. Po krátkém odpoledním odpočinku a chvílce pro vybalování jsme si opět vyzvedli naše lyže, které jsme si před chvílkou uložili do lyžárny, a šli jsme lyžovat na louku před boudou, abychom se rozřadili do družstev podle našich sjezdových dovedností. Jenomže nám samozřejmě nepustili pomu a tak jsme museli kopec vyšlapávat. Myslím si, že jsem nebyla jediná, kterou to při výslapu přivádělo do deprese. A potom už přišla večere – velká porce svíčkové, přednáška, která se mi už první den zdála tak nabitá informacemi, že se nedal její obsah zapamatovat, večerní volné aktivity a večerka v 10 hodin. Mám pocit, že první den ji ještě všichni dodrželi.

Neděle 15.1. Hned dopoledne mi začalo být jasné, že lyžák nebude nic jednoduchého, protože jsme vyrazili na „krátký výlet“ na běžkách, který se pro mě stal opravdu nezapomenutelným. Zjistila jsem totiž, že na běžkách toho umím ještě míň, než jsem si myslela. Při sjíždění kopce jsem několikrát spadla tak, jak jsem ani nevěděla, že se dá upadnout a přežít... Počasí bylo ale chvílemi opravdu extrémní a jízda ve větru, chumelenici a po místy zmrzlém sněhu dělala problém nejenom mně. Můžu potvrdit, že se všichni – včetně mě –

vrátili do chaty v pořádku a živí. Po obědě a odpoledním klidu jsme si opět šli pro sjezdovky do lyžárny a seřadili se před boudou podle skupin, do kterých jsme se v sobotu rozřadili. Poznala jsem, že je někdy opravdu těžké se dostavit na sraz včas a v plné výbavě, a taky jak je otravné vracet se v přezkácích až do pokoje v druhém patře pro zapomenuté rukavice. A začal odpolední výcvik na louce u chaty, který probíhal rozhodně klidněji než dopolední výlet na běžkách.

Pondělí 16.1. Po snídani probíhající formou švédského stolu (obsahujícího téměř všechno, co jste si mohli představit: od marmelády a jogurtu až po okurku) jsme se všichni přemístili na sjezdovku Davidovky blízko chaty – asi tak 1km dlouhou – kde se konal dopolední a po obědě i odpolední výcvik. Já jako amatérská lyžařka jsem poprvé zažila jízdu na neznámé trase, ale taky ten skvělý pocit z třpytivého sněhu a zavátých stromů viděných z vleku.

Úterý 17.1. Jelikož třetí den je známý jako krizový, měli jsme i my takzvaný „odlehčený režim“. Ten spočíval v tom, že dopoledne jsme šli na malou louku před chatu trénovat si opět sjezd a odpoledne jsme za odměnu šli k blízké chatě na boby. Sjezd dolů vypadal v mém podání jako vykopávání nové dráhy malou uječenou sněžnou rolbou a když jsem se pokoušela vytáhnout nahoru na vleku, většinou jsem se v půlce pustila lana a povedlo se mi provést sjezd hlavou dolů a pozadu.

Nicméně předpokládám, že jsem byla jediná s tímhle problémem, takže můžu s klidem říct, že všichni si úterní odpoledne a vůbec celý krizový den moc užili. A to včetně večera, protože po večeri se konala první diskotéka tohoto týdne, která byla dalo by se říct improvizovaná. Pořádně to rozjeli nejen studenti, ale i někteří profesori.

Středa 18.1. Jako dopolední program si pro nás profesori připravili překvapení – výlet na sněžnicích do lesů v okolí chaty. Někteří měli problémy už při zapínání do sněžnic a já jsem byla jednou z nich, protože instrukce „zapíná se to jako vázání na snowboard“ mi jaksi nic neřekla. Došli jsme až k Petrově boudě, kde se od nás někteří museli oddělit, protože jim byla zima. Dalších hodně lidí se pokoušelo přesvědčit profesory, že jsou taky omrzlí a že taky potřebují na chatu, ale vrátit se mohly jenom „akutní případy“ s puchýři a přimrzlými nudlemi spolu s paní profesorkou Lukešovou, která měla problém s rozbitou sněžnicí. My ostatní jsme ještě asi tak hodinu pokračovali ve výletu. Oběd jsme měli o hodinu a tři čtvrtě později, než bylo na denním pořádku, protože restaurace dole v chatě byla plná, ale dozvídali jsme se o tom po čtvrt hodinách, takže jsme byli vlastně v neustálém stresu a hladu. Po obědě, který se nakonec konal okolo 13:45 jsme vyrazili na další „krátký výlet“ na běžkách, jehož účelem bylo prohlídnutí závodní trati, kterou jsme měli běžet v pátek. A večer byli už všichni natěšení na zítřejší výlet na Medvědin – „nejlepší sjezdovku v Česku“.

Čtvrtek 19.1. Budíček i snídaně byly posunuty o čtvrt hodinu dříve a okolo 8:45 jsme si všichni v restauraci vyzvedli svačinu a rozdělení do družstev jsme vyrazili na Medvědí. Cesta vedla lesem, který už na první pohled vypadal dost nebezpečně; ta lesní cesta, po které jsme jeli, musela z dálky vypadat jako horská dráha. Nevím, jak na tom byli ostatní – ale vzhledem k tomu, že všichni dojeli do cíle, určitě líp než já. Je pěkně nepříjemné se rozjet po boulicích na lesní cestě a potom zjistit, že to neubrzím a doslova odletět do závěje... A pak dlouho hledat a vyhrabávat lyže z půl metru sněhu a zjišťovat, jestli jsou ještě vcelku a jestli jsem se náhodou omylem nezapíchla hůlkou. Nakonec jsme ale úplně všichni dorazili na Medvědí a mohli si pořádně užít skoro celý den na vlecích a sjezdovkách všech barev a délek. Snowboardisti a první a druhé družstvo se svezlo i na černé sjezdovce, o které vím pouze z vyprávění, že „byla super“.

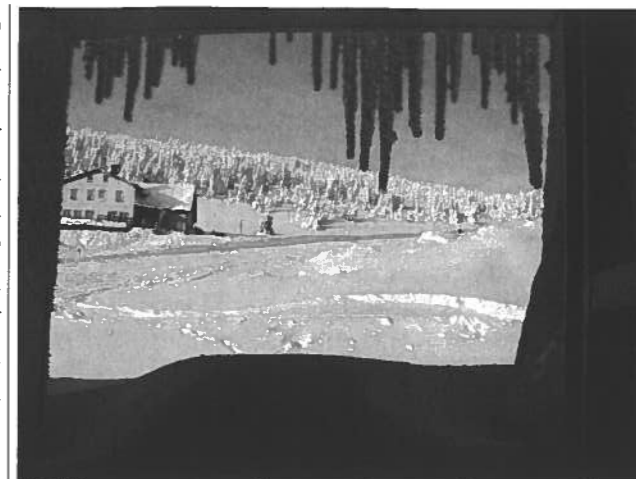
Já spolu s dalšími třemi lidmi ve třetím družstvu jsem se na ni naštěstí nedostala, protože mě dost děsila už ta červená. V půlce červené sjezdovky byl naštěstí bufet, kde jsme si aspoň na hodinu sedli, snědli svoje svačiny skládající se z chleba s máslem a salámem, sušenky a krabičkového pitíčka s brčkem tak důkladně zabaleným, že se skoro nedalo rozbalit, a měli jsme možnost si objednat čaj, kafe, párky s hořčicí nebo hranolky. A po téhle dlouhé pauze jsme se zase všichni vydali svou cestou... Výlet skončil okolo půl třetí (aspoň pro 3. družstvo a snowboardisty), kdy jsme se vydali s lyžemi na ramenu čekat na autobus, ze kterého se mi

málem nepodařilo vystoupit; trvala jsem totiž na tom, aby můj výstup přežila i ta německá paní, která si sedla vedle mě. Po tom, co jsme se všichni přece jenom sešli před autobusem, si pro nás přijela rolba, do které jsme si naložili lyže a snowboardy a následně jsme do ní, někteří už skoro po čtyřech, vlezli i my. Při jízdě rolbou jsem si několikrát vzpomněla na tu lesní cestu, po které jsme ráno jeli na Medvědí, protože na té jsem se taky málem otáčela hlavou dolů. Po téhle divoké jízdě jsme nakonec dorazili zpátky na Moravskou boudu. Měla jsem upřímnou radost a váhala jsem, jestli jsem ještě živá, nebo je to už pouhá iluze. A když se všichni vzpomatovali, místo přednášky jsme si před večerí napsali opakovací testík z přednášek – většina lidí byla vyděšená z toho, že budou mít pod 60% správně a pojedou na lyžák i příští rok. A po večerí se konala druhá diskotéka tohoto kurzu.

Pátek, 20.1. Všechny čekal poslední celý den strávený na Moravské boudě a taky dva závody; slalom a běh na lyžích. Ráno jsme se všichni přemístili na louku před chatou, kde se konal první zmíněný závod. Každý si dráhu projel dvakrát a výsledky se počítaly podle celkového času obou jízd. Během půl hodiny byl slalom dokončený a my měli ještě možnost párkrát si sjet kopec - a jezdili všichni, i když fronta na pomu byla naprosto příšerná – jinak bychom přimrzli ke kopci. Po obědě jsme se všichni sešli před chatou v plné výbavě na běžky, protože se konal závod. Startovali jsme po minutě podle abecedy a jeli jsme po trase, kterou jsme si byli projet ve středu; skládala se z

dlouhého úseku po rovině, pak ještě delšího do kopce a sjezdu dolů – naštěstí v hlubokém sněhu. Já jsem se málem nedostavila na start, protože jsem zapoměla, že jsem už druhá v abecedě... Ale vzhledem k tomu, že jsem vyrazila s oběma rukavicemi a ani nic jiného mi nechybělo, považovala jsem závod za úspěšně zahájený. Závod nakonec všichni v pořádku dokončili a nikdo nemusel sundávat lyže v polovině kopce. Po závodě jsme měli krátkou chvíli na přípravu kostýmů – na louce před chatou se totiž konal karneval. Mezi maskami se našla opravdu spousta skvělých nápadů, jako například kostým „Ekologické čarodějnice“ Matouše Pikouse nebo „Růžový slon“ Terky Tužilové a Aničky Maděrové s hadicí z luxu místo chobotu. Po představení všech kostýmů jsme měli ještě několik volných jízd – a zároveň úplně posledních jízd na letošním lyžařském kurzu. Odpoledne jsme si měli začít balit svoje zavazadla a po pokojích jsme byli voláni spolu se svými pytlíky na lyže nebo snowboard, abychom si zabalili i svoje lyže a prkna... (Netuším, jak to měli ostatní, ale ty moje se přes lyžák nějakým zázrakem zvětšily a už nešly nacpat nikam). Po večerí jsme všichni zaujatě naslouchali filozofické přednášce pana profesora Blechy, abychom přišli na to, že „ta nemoc, která nás každý rok nutí jezdit na hory“ není astma, ale lyžařské nadšení. A večer jsme zorganizovali další a už poslední diskotéku, kterou si všichni pořádně užili. A všichni se psychicky připravovali na sobotní odjezd.

Sobota, 21.1. Nevím, jak sobotní ráno probíhalo na ostatních pokojích, ale my jsme balily. Mám pocit, že už před snídaní a potom i po ní. I když jsme si měli všichni začít balit už v pátek odpoledne, pořád se po koutech pokoje povalovaly další a další zapomenuté věci jako například jablko od čtvrté svačiny na Medvědí, kapesníky nebo fén na vlasy... Nakonec ale všichni sbalili všechno, co jim náleželo a v deset hodin se sešli před chatou a naložili si svá zavazadla (většinou dinosauřích rozměrů) a vaky s lyžemi či snowboardem na sněžnou rolbu. A potom jsme šli na autobus, stejnou cestou, jakou jsme na Moravskou boudu minulou sobotu přišli... Když jsme dorazili ke škole, na většinu lidí už čekali rodiče nebo ostatní rodinní příslušníci a pro ty, na které nikdo nečekal hned při příjezdu, si většinou do patnácti minut někdo přijel.

Já jsem se s úsměvem ohlédla za neopakovatelnými zážitky z lyžařského kurzu a začala si opět navykat na špinavý „sníh“ a šedivý smog nad Libercem. A běžky jsem hned další den vrátila zpátky do půjčovny s tím, že s nimi už nechci mít nic společného!

Tereza Csibová

Spaní ve škole

Už od října jsme se snažili přesvědčit pana profesora Jansu abychom spali ve škole; vzhledem k tomu jak to vypadá když naše třída něco domlouvá se musím přiznat, že jsem nevěřila v možnou realizaci (a myslím, že pan

profesor na tom byl podobně). Každopádně, když jsem přišla v pondělí po nemoci do třídy, byl domluven i termín, a to v pátek!

A začalo shánění věcí potřebných k takovému spaní ve škole. Spacák jsem ukradla sestře (doufám, že bude v dobré náladě až bude tento článek číst) a karimatku jsem si

půjčila (nevěřili byste, jaký luxus poskytuje nafukovací karimatka, jelikož podlaha v SV je velice, velice nepohodlná, ale pořád lepší než naše třída...). Tak nastal ten slavný den a několik minut před půl osmou dorazila naše šestičlenná skupinka ke škole (já, Ester, Lea, Eliška, Klára a Pavel), podle rozsvícených oken ti chytřejší z nás zjistili, že uvnitř už pravděpodobně někdo je, a protože byla velká zima a my dorazili o něco dříve, poprosili jsme Filipa, aby došel pro pana profesora s klíči (samozřejmě nás napadlo vlézt do školy oknem, ale vzhledem k tomu jak je na takovýto čin pohlíženo, bylo v zájmu nás všech od návrhu upuštěno). Pan profesor si ale stejně dal na čas a zásadově nás dovnitř nepustil ani o minutu dřív a chechtal se nám skrze dveře.

Když jsme ve třídě rozmrzli, přišel pan profesor s tím, že jdeme bobovat. Nahodili jsme termoprádlo a vytáhli igelitky, pekáč a já svůj „pytel na mrtvolky“ v podobě obrovského odpadkového sáčku (nepoužitého).

Vyrazili jsme k Tesco, kde byl kopec již uježděn a skokánky připraveny, jako by děti z okolí tušili, co se chystá. Bobovali všichni kromě Pavla (ten si dal pouze tři poslední jízdy) a pana profesora, který si kopec sjel jen jednou a po zbytek času se nám smál. Kopečky byly umrzlé a na taškách se jezdilo velice rychle. Naštěstí jediným úrazem byla Eliščina odřená brada. Nakonec jsme se šli zráchaní a unavení projít

kolem Hokejky a tam jsme potkali profesora Blechu se psem.

Zpátky ve škole konečně nastala chvíle, na kterou se Jája těšil celý den (a možná i pár dní před tím)- objednávka pizzy, největší, jakou jsem kdy učinila. Protože tu byla jen polovina lidí, nemohli jsme platit ze třídního fondu, jak mnozí z nás navrhovali.

Když všichni dojedli, odebrali jsme se i s karimatkami a spacáky do společenskovední učebny. Tam jsem byla přehlasována a byl puštěn film „Trestná lavice“. Jelikož jsem téměř celý film prospala, neřeknu vám, o čem byl. Pak jsme „šli spát“, což spočívalo v tom, že jsme ještě ve 3:00 ráno povídali, chodili po škole, jež je děsivá sama o sobě, ale v noci se to násobí. Pak už nenásledovalo nic kromě noční výpravy pro dort (mé výroby), který byl pojídán potmě plastovými vidličkami s vylamujícími se hroty. Ráno mě napadlo, že na třídu, kde se nesmí jíst, je tu podivuhodně drobků a jiných odpadků.

Ráno v sedm, opakují v sedm se profesor Jansa rozhodl, že je čas vstávat a otevřel na nás všechna velká okna. Už zbývalo jen sníst čokoládový perník od Ester a uklidit třídu (opět nás napadlo vyklidit prostor pomocí oken, ale jelikož zrovna nehořelo...) V 10:00 odešel každý do svého domova dospat a dotrávit.

Kristýna Glasová

